

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **Kasia vera s.r.o.**, IČO 25756729,
sídlem Nádražní 1202/5, Říčany,
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským,
sídlem Palackého 151/10, Prostějov,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2021, č. j. 10808/21/5200-11434-703000,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2021, č. j. 10808/21/5200-11434-703000, rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 26. 4. 2013, č. j. 1530706/13/2122-14200-204485 a č. j. 1530713/13/2122-14200-204485, a rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech ze dne 20. 11. 2012, č. j. 217023/12/059912204308 a č. j. 217024/12/059912204308, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad v Říčanech dodatečnými platebními výměry ze dne 20. 11. 2012, č. j. 217023/12/059912204308 a č. j. 217024/12/059912204308, doměřil žalobkyni na základě zpráv o daňové kontrole daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 ve výši 6 735 120 Kč a za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ve výši 3 036 400 Kč (dále jen „dodatečné platební výměry“). Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutími ze dne 26. 4. 2013, č. j. 1530706/13/2122-14200-204485 a č. j. 1530713/13/2122-14200-204485, postupem dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), částečně vyhověl odvolání žalobkyně a změnil dodatečné platební výměry tak, že doměřenou daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 snížil na částku 5 685 120 Kč a za zdaňovací období roku 2009 na částku 1 036 400 Kč (dále též „rozhodnutí o autoremeduře“). Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k jejímu odvolání výrokem I změnil rozhodnutí správce daně č. j. 1530706/13/2122-14200-204485 tak, že zvýšil doměřenou daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 na částku 5 927 460 Kč a zvýšil penále z dodatečně doměřené daně, a výrokem II změnil rozhodnutí č. j. 1530713/13/2122-14200-204485 tak, že snížil doměřenou daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 na částku – 146 800 Kč. Důvodem doměření daně bylo zvýšení základu daně o neuhrazené závazky žalobkyně podle § 23 odst. 3 písm. a) bodu 12 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Žalovaný dospěl k závěru, že v situaci, kdy žalobkyně vedla (podvojně) účetnictví vycházející z akruálního principu, zatímco její společníci a jednatelé byli povinni přiznat jako daňové příjmy zvyšující základ daně předmětná plnění až v okamžiku jejich úhrady, představovaly dohody ze dne 1. 4. 2005 a 31. 12. 2008, jimiž byla posunuta splatnost závazků žalobkyně vůči jejím jednatelům a společníkům na neobvykle dlouhou dobu (do konce roku 2020), zneužití práva, a proto k nim nebylo možné přihlídnout.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítá, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo až po uplynutí lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 5 daňového řádu ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu. Dle žalobkyně nelze aplikovat § 41 s. ř. s., neboť všechna soudní řízení byla zahájena již za účinnosti daňového řádu. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 12. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218, a ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Afs 79/2012-49. Žalobkyně nesouhlasí s výkladem žalovaného, který s odkazem na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017-85, dovodil, že na lhůtu, která započala běžet dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), není možné maximální desetiletou lhůtu dle § 148 odst. 5 daňového řádu uplatnit. Má za to, že takový závěr je v rozporu s § 264 odst. 4 daňového řádu a s výše uvedenou judikaturou NSS. K tomu žalobkyně citovala rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 24. 3. 2021, č. j. 65 Af 39/2020-63.

3. V dalších žalobních bodech žalobkyně brojila proti závěru o zneužití práva. Tuto argumentaci soud s ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí podrobněji nerekapituluje.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce prekluze uvádí, že pro aplikaci § 41 s. ř. s. je podstatné, kdy začala běžet objektivní desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření (stanovení) daně. Jelikož v posuzovaném případě začala běžet před účinností daňového řádu, v souladu s § 41 s. ř. s. po dobu řízení před soudem neběží a § 148 odst. 5 daňového řádu se neuplatní. Není relevantní, že soudní řízení bylo zahájeno za účinnosti daňového řádu. Na podporu tohoto právního názoru žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 Afs 30/2021-21. Žalovaný je přesvědčen, že tento novější argumentačně obsáhlejší rozsudek NSS na věc dopadá lépe než rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Afs 79/2012-49, na nějž odkázala žalobkyně. Současně tento rozsudek vyvrací stanovisko Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, z něhož vycházel i žalobkynin citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Af 39/2020-63. Žalovaný se dále podrobně vyjádřil k ostatním žalobním námitkám.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce vyslovil s tímto postupem souhlas a souhlas žalovaného se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení žaloby soudem

6. Soud nejprve posuzoval, zda napadené rozhodnutí nebylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně.
7. Předmětem sporu je otázka, zda soudní řízení, která byla zahájena za účinnosti daňového řádu, zapříčinila dle § 41 s. ř. s. stavění objektivní desetileté prekluzivní lhůty pro stanovení daně, která začala běžet před účinností daňového řádu.
8. Podle § 41 s. ř. s., stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta

znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

10. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odst. 5 téhož ustanovení lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.
11. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
12. Judikatura NSS k otázce stavění objektivní prekluzivní lhůty pro stanovení daně v případech, kdy k počátku běhu lhůty pro stanovení daně došlo za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, přičemž soudní řízení bylo zahájeno až za účinnosti daňového řádu, tj. po 1. 1. 2011, není jednotná (viz body 14 až 18 usnesení NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Afs 95/2021-46, jímž byla věc postoupena rozšířenému senátu).
13. Judikatura nejprve řešila situace, kdy byla daňovým subjektem podána žaloba ve správním soudnictví před účinností daňového řádu. V rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218, č. 2676/2012 Sb. NSS, NSS vysvětlil, že oproti předchozí právní úpravě představuje daňovým řádem stanovená desetiletá objektivní lhůta v § 148 odst. 5 daňového řádu maximální časový limit pro stanovení daně (s určitými výjimkami pro případy vymezené v § 148 odst. 6 a 7 daňového řádu), jejíž běh nelze prodlužovat, přerušovat ani stavit ve smyslu § 148 odst. 2 až 4 daňového řádu. Působnost § 41 s. ř. s. ve věcech daní s účinností k 1. 1. 2011 zanikla jako důsledek tzv. nepřímé novelizace provedené daňovým řádem. Konstatoval, že *„§ 148 odst. 5 daňového řádu, jakožto ustanovení hmotněprávní povahy, lze aplikovat pouze na prekluzivní lhůty, které počaly běžet za jeho účinnosti, tedy od 1. 1. 2011. Tento závěr však platí pouze za předpokladu, že příslušné přechodné ustanovení, tj. § 264 odst. 4 daňového řádu, nestanoví jinak. (...) uvedené přechodné ustanovení je obecně postaveno tak, aby pravidla daňového řádu mohla být využita i pro hmotněprávní lhůty, které začaly běžet před účinností nové právní úpravy, avšak dosud neskončily. Současně však přechodné ustanovení stanoví, že některé právní skutečnosti, resp. jejich účinky mají být posuzovány dle dosavadních předpisů.“* Za nepřijatelný označil výklad, který zpětně neguje dosavadní „klid v běhu“ prekluzivní lhůty a zpětně mění účinky zahájeného soudního řízení tak, že by zahájení soudního řízení nemělo na běh objektivní prekluzivní lhůty žádný vliv. Tento výklad by totiž zpětně změnil postavení daňových subjektů, které zahájily soudní řízení v dobré víře, že tato okolnost nemá na jejich postavení žádný vliv. Z těchto důvodů dospěl k závěru, že přechodné ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu je nutné vyložit tak, že *„v souladu s jeho větou třetí se účinky soudního řízení zahájeného před účinností daňového řádu posuzují podle dosavadních předpisů,*

tj. včetně ustanovení § 41 s. ř. s. Mezi právní skutečnosti předpokládané přechodným ustanovením § 264 odst. 4 větou třetí daňového řádu lze nepochybně podřadit i soudní řízení zahájené na základě žaloby. Podání žaloby totiž představuje právní úkon, který je výkonem práva a jako takový je právní skutečností spočívající ve volném chování, s nímž právní norma spojuje vznik určitých právních následků (účinků).“ Závěrem konstatoval, že „ke stavení prekluzivní lhůty pro vyměření daně nedochází a řízení před soudy na ni nemůže mít vliv, pokud počala tato lhůta běžet po 1. 1. 2011, tj. po nabytí účinnosti daňového řádu.“

14. V rozsudku ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Afs 79/2012-49, druhý senát NSS v návaznosti na výše uvedený rozsudek NSS dospěl k závěru, že podle současné právní úpravy v daňovém řádu již ke stavení desetileté objektivní prekluzivní lhůty z důvodu podle § 41 s. ř. s. nedochází, přičemž „*toto pravidlo se neuplatní pouze za předpokladu, že řízení před správními soudy bylo zahájeno v době před 1. 1. 2011.*“
15. Odlišný závěr vyvodil z rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218 třetí senát NSS v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017-85. V něm konstatoval, že § 148 odst. 5 daňového řádu lze vzhledem k jeho hmotněprávní povaze aplikovat pouze na prekluzivní lhůty, které započaly běžet za účinnosti daňového řádu, tj. od 1. 1. 2011. Na základě toho uzavřel, že objektivní prekluzivní lhůtu, která započala běžet před 1. 1. 2011, je nutno posuzovat podle dosavadních právních předpisů, tzn. včetně § 41 s. ř. s. V tomto rozsudku však NSS zcela pominul, že dle rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218 platí závěr o tom, že hmotněprávní ustanovení § 148 odst. 5 daňového řádu lze aplikovat jen na prekluzivní lhůty, které počaly běžet za jeho účinnosti, „*pouze za předpokladu, že příslušné přechodné ustanovení, tj. § 264 odst. 4 daňového řádu, nestanoví jinak.*“ Výkladem přechodného ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu se NSS nezabýval. Názor vyslovený v rozsudku č. j. 3 Afs 36/2017-85 poté NSS následoval v rozsudcích ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018-48, ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 Afs 30/2021-21, ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 Afs 21/2020-32, a ze dne 24. 2. 2022, č. j. 9 Afs 261/2019-47. Jak ovšem uvedl devátý senát v usnesení č. j. 9 Afs 95/2021-46, ani tyto rozsudky se s přechodným ustanovením § 264 odst. 4 nevypořádaly. Devátý senát NSS vyjádřil přesvědčení, že uvedené rozsudky vyvodily z rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218 nesprávný závěr, neboť z tohoto rozsudku plyne, že u běhu desetileté objektivní prekluzivní lhůty úprava daňového řádu vylučuje použití § 41 s. ř. s. a pravidlo § 41 s. ř. s. se uplatní pouze v případě, kdy bylo řízení před soudy zahájeno před účinností daňového řádu. Upozornil, že takto interpretoval závěry rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218 také třetí senát v rozsudcích ze dne 28. 3. 2019, č. j. 3 Afs 18/2018-154, a ze dne 30. 4. 2019, č. j. 3 Afs 368/2017-194.
16. Soud se plně ztotožňuje s názorem předkládacího senátu vysloveným v usnesení č. j. 9 Afs 95/2021-46 a obdobnými závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 24. 3. 2021, č. j. 65 Af 39/2020-63, na které poukázala žalobkyně.
17. Desetiletou objektivní prekluzivní lhůtu, která započala běžet před účinností daňového řádu, je třeba v souladu s jednoznačně znějícím přechodným ustanovením § 264 odst. 4 věty první daňového řádu posuzovat dle § 148 odst. 5 daňového řádu, dle kterého se jedná o lhůtu absolutní, která nemůže být stavena z důvodu zahájení soudního řízení správního podle § 41 s. ř. s. Výjimku představuje situace, na kterou dopadá § 264 odst. 4 věta druhá daňového řádu, tedy že by soudní řízení bylo zahájeno před účinností daňového řádu. Tato právní skutečnost (tedy zahájení soudního řízení) by měla za následek stavení desetileté objektivní lhůty v souladu s § 41 s. ř. s.

18. Vztahem § 41 s. ř. s. a § 148 daňového řádu se NSS podrobně zabýval již ve výše uvedeném rozsudku č. j. 9 Afs 72/2011-218, v němž dospěl k závěru, že „rozpor mezi současnou právní úpravou a právní úpravou v § 41 s. ř. s., u které judikatura naopak dovodila, že se desetiletá prekluzivní lhůta po dobu soudního řízení staví, lze ve smyslu zásady lex posterior derogat priori překonat, neboť v souladu s uvedenou zásadou platí, že pozdější právní předpis mlčky ruší právní předpis dřívější, pokud oba nemohou v tomtéž právním řádu platit zároveň. Působnost § 41 s. ř. s. ve věcech daní tak s účinností k 1. 1. 2011 zanikla jako důsledek tzv. nepřímé novelizace provedené novým daňovým řádem, konkrétně jeho § 148. Za nepřímou novelu lze totiž pokládat takovou právní normu, která v podobě pozdější úpravy (lex posterior) rozšiřuje nebo zužuje věcnou, osobní nebo časovou působnost právní normy obsažené v jiném právním předpise, který se pozdějším právním předpisem přímo nemění. Nejedná se sice o vhodný nástroj pro úpravu právních vztahů, neboť nepřináší do těchto vztahů žádnou právní jistotu, nicméně jak již judikoval i Nejvyšší správní soud, tzv. nepřímá novelizace je přípustná a obecně vyplývá právě ze zásady lex posterior derogat priori; viz rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35. K uvedenému lze tedy shrnout, že se jedná o případ implicitního zrušení právní normy, který je umožněn existencí zmíněného derogačního pravidla, resp. zásady, která se v dané situaci obsahově kolize právní normy nové a dřívější uplatní a umožní aplikaci § 148 nového daňového řádu“
19. Dle věty první § 264 odst. 4 daňového řádu se má běh lhůty, která počala běžet podle zákona o správě daní a poplatků a v jejímž průběhu nabyt účinnost daňový řád, ode dne nabytí jeho účinnosti posuzovat dle daňového řádu. Dle věty druhé tohoto ustanovení se účinky právních skutečností, které mají vliv na běh dané lhůty, posuzují dle dosavadních právních předpisů, pokud nastaly přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu. Za právní skutečnost podle této věty lze považovat i soudní řízení zahájené na základě žaloby. Z přechodného ustanovení tak jasně vyplývá, že účinky zahájení soudního řízení na základě žaloby, která byla podána již po nabytí účinnosti daňového řádu, tj. ode dne 1. 1. 2011, se posuzují dle daňového řádu.
20. Soud připomíná, že nepravá retroaktivita je ve vztahu k běhu a délce lhůty pro stanovení daně obecně přípustná. K tomu soud odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, v němž Ústavní soud odůvodnil závěr, že ze zásady právní jistoty obecně nelze dovodit zákaz změn zákonné úpravy lhůty pro stanovení daně, jež by se do budoucna dotýkaly běhu a délky lhůty započaté podle původní právní úpravy. Soud pouze pro úplnost poznamenává, že ve vztahu k řízením, která byla zahájena včasným podáním dodatečného daňového přiznání na daň nižší nebo daňovou ztrátu vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti, lze uvažovat o aplikaci závěrů rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 4. 2011, č. j. 2 Afs 27/2009-61 (viz rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2021, č. j. 9 Afs 168/2019-38).
21. V projednávané věci se počátek desetileté lhůty pro vyměření daně z příjmů právnických osob odvíjí dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků od konce příslušného zdaňovacího období, tedy ode dne 31. 12. 2008, resp. 31. 12. 2009. Vzhledem k tomu, že všechna soudní řízení (řízení před Krajským soudem v Praze vedené pod sp. zn. 48 Af 4/2014, řízení u NSS vedené pod sp. zn. 4 Afs 137/2016 a řízení před Krajským soudem v Praze vedené pod sp. zn. 46 Af 36/2017) byla zahájena až po nabytí účinnosti daňového řádu, pravidlo o stavení lhůty podle § 41 s. ř. s. se na ně nevztahuje. V souladu s § 148 odst. 5 daňového řádu ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu tedy uplynula maximální objektivní prekluzivní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2008 dnem 31.

12. 2018 a za zdaňovací období roku 2009 dnem 31. 12. 2019. Jelikož žalovaný k této skutečnosti nepřihlédl a vydal napadené rozhodnutí až poté, kdy již došlo k zániku práva státu na doměření daně v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty, je jeho rozhodnutí nezákonné. První žalobní bod je tedy důvodný.

22. Soud se ostatními žalobními body nezabýval, neboť s ohledem na zánik práva doměřit daň by bylo jejich řešení nadbytečné. Ani jejich případná nedůvodnost by totiž nemohla nic změnit na závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a vzhledem k uplynutí lhůty pro stanovení daně nemá jejich posouzení význam pro další řízení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že došlo k zániku možnosti daň doměřit a v daňovém řízení nelze dále pokračovat, přistoupil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení rozhodnutí o autoremeduře a dodatečných platebních výměrů. Správci daně po vrácení věci k novému projednání nezbyvá než rozhodnout o zastavení řízení [§ 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu]. Vysloveným právním názorem jsou daňové orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobkyně náleží odměna za tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 10 200 Kč, ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu